

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X

zastoupený advokátek Mgr. Ing. Filipem Hejlem
sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 7. 10. 2022, č. j. 36957/22/5200-10422-713247,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 9. 2021, č. j. 4068235/21/2110-51523-203839 (dále jen „platební výměr“). Správce daně platebním výměrem vyměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za rok 2019 ve výši 1 100 160 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

s odůvodněním, že částka ve výši 7 500 000 Kč, kterou žalobce obdržel na základě *Smlouvy o zřízení věcného břemene* ze dne 28. 5. 2019 (dále jen „smlouva ze dne 28. 5. 2019“) se společností NET4GAS, s.r.o. za zřízení služebnosti inženýrské sítě pro stavbu plynovodu, nepředstavuje příjem osvobozený od daně podle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Podle daňových orgánů totiž žalobce získal tento příjem jako náhradu za služebnost vzniklou na základě smlouvy. Osvobození podle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů však dopadá pouze na případy, kdy je náhrada poskytnuta za služebnost vzniklou ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu. Na smluvní povaze zřízené služebnosti dle daňových orgánů nicého nemění skutečnost, že smlouva ze dne 28. 5. 2019 má oporu v § 58 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v rozhodném znění (dále jen „energetický zákon“). Daňové orgány dále upozornily, že ačkoliv je omezení vlastnického práva při zřízení služebnosti na základě smlouvy, zákona či rozhodnutí státního orgánu v zásadě stejné, rozdílná je právě výše poskytnuté náhrady. V případě smluvního zřízení služebnosti se přitom ve výši náhrady odráží např. riziko provozovatele přepravní soustavy (oprávněného) spojené se zdržením stavby a snaha vlastníka nemovité věci (povinného) o maximalizaci zisku ze smlouvy, kterou není povinen uzavřít.

II. Obsah podání účastníků

2. Žalobce v žalobě namítá, že příjem za zřízení služebnosti inženýrské sítě je osvobozen od daně podle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů, neboť se jedná o omezení vlastnického práva na základě energetického zákona. Daná služebnost nebyla ze strany žalobce zřízena dobrovolně, nýbrž s vědomím toho, že pokud smlouvu neuzavře, bude jeho vlastnické právo podle § 58 odst. 2 energetického zákona nuceně omezeno ve vyvlastňovacím řízení. Dle žalobce se jedná o tzv. legální věcné břemeno, které lze zřídit bez nutnosti předchozí dohody s vlastníkem dotčené nemovitosti. Zároveň takové omezení splňuje definici vyvlastnění, jehož základní podmínkou je podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) poskytnutí náhrady. Žalobce připouští, že nemá kontraktační povinnost ohledně zřízení služebnosti inženýrské sítě, nicméně upozorňuje, že smluvní volnost vlastníka nemovitosti je při jednání s provozovatelem přepravní soustavy výrazně omezena. Na podporu své argumentace žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2012, č. j. 30 Af 114/2010 - 39. Dále namítá, že § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů nelze vykládat formalisticky, jak to činí daňové orgány. Pokud by příjem vzniklý jako náhrada za danou služebnost nebyl osvobozen od daně pouze z důvodu, že se žalobce rozhodl neabsolvovat zdlouhavé vyvlastňovací a popř. soudní řízení, jedná se o učebnicový příklad nerovnosti před zákonem. Po žalobci totiž nelze spravedlivě požadovat, aby ve svém věku absolvoval zdlouhavé vyvlastňovací řízení pouze proto, že by to pro něj bylo daňově výhodnější. Žalobce rovněž odmítá úvahu daňových orgánů, že náhrada za služebnost zřízenou smlouvou je vyšší než při vyvlastňovacím řízení. Žalobce má naopak za to, že důsledně vedeným sporem v rámci vyvlastňovacího a popř. soudního řízení lze získat náhradu dokonce vyšší.
3. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný setrvává na závěru, že osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů se na daný případ nevztahuje, neboť služebnost inženýrské sítě byla v tomto případě zřízena na základě smlouvy, nikoliv ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu. Žalobcovu vlastnické právo tak nebylo omezeno nuceně ze strany veřejné moci, nýbrž dobrovolně za smluvně sjednanou

náhradu. Uzavřením smlouvy ze dne 28. 5. 2019 došlo k jistému navýšení majetku žalobce, nikoliv pouze k vyrovnání škody, která mu vznikla zřízením služebnosti. Pakliže má žalobce za to, že v rámci vyvlastňovacího řízení by bylo možné získat vyšší náhradu než při smluvním zřízení služebnost, nic mu nebránilo, aby přistoupil právě k této formě náhrady za omezení svého vlastnického práva. Na podporu své argumentace žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 12. 2022, č. j. 52 Af 11/2022 - 35, který se zabýval totožnou právní otázkou.

III. Posouzení věci soudem

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by bylo nutné přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
5. Soud shledal splněné podmínky dle § 51 s. ř. s. pro rozhodnutí bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem vyslovil souhlas a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že by na jednání trval. Soud přitom neshledal potřebu provádět dokazování nad rámec obsahu správního spisu, neboť řešení sporných bodů závisí toliko na posouzení právní otázky, nikoli otázky skutkové.
6. Mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu, tedy že žalobce uzavřel se společností NET4GAS, s.r.o., jakožto provozovatelem přepravní soustavy smlouvu ze dne 28. 5. 2019 o zřízení služebnosti inženýrské sítě pro stavbu plynovodu k tíži svých pozemků parc. č. 6988 a 6989 v katastrálním území Vroutek, a to za jednorázovou úplatu ve výši 7 500 000 Kč. Podstatou sporu je, zda tato úplata coby peněžní příjem podléhá osvobození od daně z příjmu (jak tvrdí žalobce), či nikoliv (jak tvrdí žalovaný).
7. Ze smlouvy ze dne 28. 5. 2019 vyplývá, že ji smluvní strany uzavřely v režimu § 58 odst. 2 energetického zákona a § 1257 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Smluvní strany v čl. XII této smlouvy prohlásily, že *„si Smlouvu před jejím podpisem přečetly, že byla uzavřena po vzájemné dohodě, podle jejich pravé a svobodné vůle, dobrovolně, určitě, vážně a srozumitelně, nikoliv v tísní, pod nátlakem ani za nápadně nevýhodných podmínek [...]“*
8. Jádrem sporu je v posuzované věci otázka, zda žalobcův příjem z úplatného zřízení služebnosti inženýrské sítě na základě smlouvy ze dne 28. 5. 2019 podléhal dani z příjmů fyzických osob, či zda byl od této daně osvobozen.
9. Podle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů *„[o]d daně se osvobozuje příjem plynoucí jako náhrada za služebnost vzniklou ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu podle jiných právních předpisů a příjem plynoucí jako náhrada za vyvlastnění na základě jiných právních předpisů.“*
10. Soud předesílá, že výkladem tohoto ustanovení se již zabýval Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 14. 12. 2022, č. j. 52 Af 11/2022 - 35, podle kterého *„úplata vyplacená žalobci za zřízení věcného břemene dle smlouvy o úplatě za zřízení věcného břemene nepodléhá osvobození od daně z příjmů, neboť věcné břemeno bylo zřízeno smluvně, nikoli zákonem či rozhodnutím státního orgánu.“* Zdejší soud s tímto výkladem plně

souzní a neshledal důvod, aby se od něj v posuzované věci odchýlil. Soud si je vědom, že proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích je podána kasační stížnost evidovaná pod sp. zn. 8 Afs 285/2022, o které dosud nebylo rozhodnuto, přesto však neshledal za nutné přerušovat řízení do doby, než bude o zmiňované kasační stížnosti rozhodnuto.

11. Po posouzení je podstatný důvod vzniku náhrady za zřízení služebnosti. Služebnosti totiž mohou vznikat na základě nejrůznějších právních skutečností. Podle § 1260 občanského zákoníku „[s]lužebnost se nabývá smlouvou, porízením pro případ smrti nebo vydržením po dobu potřebnou k vydržení vlastnického práva k věci, která má být služebností zatížena. Ze zákona nebo rozhodnutím orgánu veřejné moci se služebnost nabývá v případech stanovených zákonem.“ Rozlišovat tak lze zřízení služebnosti na základě soukromoprávního titulu (smlouvy, porízení pro případ smrti a vydržení), na základě zákona (*ex lege*), či na základě rozhodnutí orgánu veřejné moci (soudu či správního orgánu). Smluvní zřízení služebnosti je spjato s autonomií vůle smluvních stran a prvkem dobrovolnosti. Smlouva o zřízení služebnosti může být sjednána bezúplatně či úplatně s tím, že určení konkrétní výše úplaty záleží na ujednání smluvních stran. Naproti tomu u služebností vznikajících základě rozhodnutí orgánu veřejné moci dochází k jejich vzniku autoritativně (vrchnostensky) i proti vůli vlastníka, přičemž za takové omezení mu náleží přiměřená náhrada [čl. 11 odst. 4 Listiny; srov. též § 23 odst. 2 či § 58 odst. 2 energetického zákona, či § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“)]. Z povahy věci není souhlasem ze strany dotčeného vlastníka podmíněn ani vznik zákonných (legálních) služebností, které obvykle spočívají v povinnosti strpět na pozemku umístění zařízení ve veřejném zájmu (např. zařízení pro sledování stavu vod, plavební znaky, či označení rybářského revíru) nebo strpět vstup určitých osob na pozemek. Od zákonných služebností je pak třeba odlišit jiná veřejnoprávní omezení vlastnického práva, která např. zakazují určitý způsob užívání pozemku v obecném zájmu (typicky z důvodu ochrany lidského zdraví, přírody a životní prostředí, srov. čl. 11 odst. 3 Listiny), za něž náhrada vlastníku nenáleží.
12. V energetickém zákoně se při zřizování služebností, jimiž se omezuje vlastnické právo k nemovitostem dotčeným energetickým vedením, prolíná smluvní i vrchnostenský princip. Zmiňovaný zákon primárně cílí na dohodu mezi vlastníkem nemovitosti a provozovatelem přepravní soustavy, tedy na smluvní zřízení služebnosti. Teprve v případě, že služebnost umožňující využití cizí nemovitosti nelze zřídit smluvně (typicky nedosažne-li provozovatel přepravní soustavy dohody s vlastníkem nemovitosti), může být přistoupeno k podání návrhu, aby byla služebnost zřízena autoritativně na základě rozhodnutí příslušného správního orgánu (srov. HRABÁNEK, D. § 1260. In: SPÁČIL, J., KRÁLÍK, M. a kol. *Občanský zákoník III. Věcná práva* (§ 976–1474). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 1128, marg. č. 41).
13. V nyní posuzované věci jde o služebnost za účelem zřízení a provozu plynárenského zařízení, jejíž režim upravuje § 58 odst. 2 energetického zákona následovně: „[p]rovozovatel přepravní soustavy je **povinen zřídit věcné břemeno** umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 1 písm. d), **a to smluvně s vlastníkem nemovitosti za jednorázovou náhradu; v případě, že vlastník není znám nebo není určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu,**

příslušný vyvlastňovací úřad rozhodne na návrh provozovatele přepravní soustavy o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části. To platí i v případě, kdy je stavba, pro kterou se právo vyvlastňuje, zřizována nebo již byla zřízena a zřízení věcného břemene nezmařil provozovatel přepravní soustavy“ (zdůraznění doplněno soudem).

14. Věcné břemeno (služebnost) pro zřízení a provoz plynárenského zařízení tedy může vzniknout jak smluvně, tak i na základě rozhodnutí příslušného vyvlastňovacího úřadu (srov. § 15 zákona o vyvlastnění). Záleží přitom pouze vůli vlastníka dotčené nemovitosti (příp. též na jeho dosažitelnosti), zda přistoupí na smluvní zřízení služebnosti a s provozovatelem přepravní soustavy si sjedná pro něj akceptovatelnou úplatu (jednorázovou náhradu), či zda o zřízení služebnosti autoritativně rozhodne příslušný vyvlastňovací úřad, který stanoví výši náhrady postupem podle § 10 odst. 1 písm. b) a § 20 zákona o vyvlastnění. Jak přitom výstižně uvedl již Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 14. 12. 2022, č. j. 52 Af 11/2022 - 35, odst. 26, „*pro vlastníka nemovitosti bude nejpravděpodobnější motivací k zahájení jednání o smlouvě a k jejímu následnému uzavření zpravidla možnost dosažení vyšší náhrady, než jaká by vlastníkovu byla přiznána v rámci vyvlastňovacího řízení. Náhrada, kterou vlastník nemovitosti obdrží na základě smluvního ujednání, proto bude zpravidla spíše vyšší než ta, kterou by nakonec obdržel ve vyvlastňovacím řízení, ve kterém je výše náhrady stanovena (objektivně) na základě znaleckého posudku. [...] Platí tak, že v důsledku příjmu, který vlastník nemovitosti obdrží dle smlouvy o zřízení věcného břemene jako náhradu za zřízení věcného břemene, bude tedy možné, že dojde k jistému navýšení majetku vlastníka.*“
15. Z dikce § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů je jednoznačně zřejmé, že od daně jsou osvobozeny pouze příjmy plynoucí jako náhrada za služebnost vzniklou ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu a příjmy plynoucí jako náhrada za vyvlastnění. Smysl takové úpravy spočívá v tom, že nucené omezení vlastnického práva je chápáno jako majetková újma vlastníka (poplatníka) a příjmy z takového omezení mají charakter náhrady škody, a proto jsou od daně osvobozeny (srov. PELC, V. § 4. In: PELC, V. *Daně z příjmů*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 64–65). Naproti tomu příjem z úplatného zřízení služebnosti na základě smlouvy takový charakter postrádá, neboť jím zpravidla bude docházet k jistému navýšení majetku vlastníka, nikoliv pouze k vyrovnání škody, která vznikne zřízením služebnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 12. 2022, č. j. 52 Af 11/2022 - 35, odst. 26 a 27). Osvobození od daně se tudíž na takový příjem nevztahuje. Na tom nic nemění ani skutečnost, že k uzavření smlouvy o zřízení služebnosti došlo v rámci kontraktačního procesu předvídaného § 58 odst. 2 energetického zákona, který v případě nesouhlasu vlastníka nemovitosti umožňuje v případě splnění zákonných podmínek zřídit služebnost nuceně rozhodnutím vyvlastňovacího úřadu.
16. Daňové osvobození příjmů plynoucích z nuceného omezení vlastnického práva bylo do zákona o daních z příjmů zakotveno s účinností od 1. 1. 2001 původně do § 4 odst. 1 písm. zf), který od daně osvobozoval „*příjmy plynoucí jako náhrada za věcné břemeno vzniklé ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu podle zvláštního právního předpisu*“^{4c}. Poznámka pod čarou 4c) pak příkladmo odkazovala na zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Přijetí této úpravy bylo stručně odůvodněno tím, že „*v případě zřízení věcného břemene (§ 151n a násl. obč. zák.) rozhodnutím státního orgánu, je příjem – náhrada – za jednorázové vyrovnání vlastníkovu pozemku apod. za omezení jeho vlastnického práva od daně z příjmů fyzických osob osvobozena*“ (důvodová zpráva k novele č. 492/2000 Sb., důraz dodán). V důsledku následných novelizací se znění tohoto ustanovení

[od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2007 označeného pod písm. zd), od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2016 pod písm. zc) a od 1. 1. 2017 do současnosti opět pod písm. zd)] měnilo toliko formálně, kdy *věcné břemeno* bylo nahrazeno slovem *služebnost*, a dále bylo osvobození od daně rozšířeno i na *příjem plynoucí jako náhrada za vyvlastnění*. Podstata daného institutu však zůstala po celou dobu stejná – osvobozeny od daně jsou pouze příjmy z titulu náhrady za nucené omezení vlastnického práva, nikoliv příjmy z titulu smlouvy o zřízení služebnosti za úplatu, jejíž výše je ovlivněna svobodnou vůlí smluvních stran.

17. V případě žalobce se jednalo o služebnost inženýrské sítě zřízené na základě smlouvy, nikoliv rozhodnutím vyvlastňovacího úřadu. Sám žalobce ve smlouvě ze dne 28. 5. 2019 prohlásil, že smlouvu uzavřel dobrovolně na základě své pravé a svobodné vůle. Nejedná se tak o případ nuceného omezení vlastnického práva, z něhož by byl příjem získaný jako náhrada za takové omezení osvobozen od daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů, jak tvrdil žalobce. Na povahu příjmu z úplatného zřízení služebnosti na základě smlouvy přitom nemá žádný vliv ani skutečnost, že v případě žalobceva nesouhlasu mohla daná služebnost vzniknout v případě splnění zákonných podmínek též podle § 58 odst. 2 energetického zákona vrchnostenským rozhodnutím vyvlastňovacího úřadu. Potencialita nuceného omezení vlastnického práva totiž nevylučuje, aby vlastník omezil své vlastnické právo dobrovolně na základě smlouvy s provozovatelem přepravní soustavy. Soud proto dává za pravdu daňovým orgánům, že příjem z úplatného zřízení služebnosti na základě smlouvy ze dne 28. 5. 2019 podléhal dani z příjmů fyzických osob.
18. Přisvědčit naproti tomu nelze námitce žalobce, že omezení vlastnického práva bylo v daném případě ve skutečnosti legálním věcným břemenem. Soud opakovaně připomíná, že tzv. legální služebnosti (věcná břemena) vznikají *přímo* ze zákona, k čemuž však v případě služebnosti inženýrské sítě podle § 58 odst. 2 energetického zákona ani dojít nemůže.
19. Lichá je rovněž námitka žalobce, že zřízení služebnosti v daném případě naplňuje definici vyvlastnění, za které mu podle čl. 11 odst. 4 Listiny náleží náhrada nepodléhající dani z příjmů fyzických osob. Vyvlastněním se totiž rozumí pouze nucené odnětí nebo omezení vlastnického práva [srov. § 2 písm. a) zákona o vyvlastnění a § 1038 o. z.], nikoliv takové omezení, k němuž přistoupil dobrovolně sám vlastník na základě smlouvy.
20. Argumentoval-li žalobce tím, že důsledně vedeným sporem v rámci vyvlastňovacího a popř. soudního řízení lze získat vyšší náhradu než za smluvní zřízení služebnosti, soud shodně se žalovaným konstatuje, že žalobci nic nebránilo v tom, aby smluvně sjednanou úplatu neakceptoval a stanovení výše náhrady za nucené omezení svého vlastnického práva ponechal na vyvlastňovacím úřadu. Pokud se však žalobce rozhodl sjednat výši úplaty zřízení služebnosti smluvně, nelze daňovým orgánům vytýkat, že mu z tohoto příjmu vyměřily daň.
21. Neobstojí ani tvrzení žalobce, že výklad § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů zastávaný daňovými orgány je formalistický a porušuje zásadu rovnosti. Zásada rovnosti vyžaduje, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nerozhodovaly daňové orgány rozdílně (srov. § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Tomuto požadavku daňové orgány dostály, neboť správně odlišily příjem z úplatného zřízení služebnosti na základě smlouvy od příjmů plynoucích jako náhrada za nucené omezení vlastnického práva, na které dopadá osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů. Postup daňových orgánů byl přitom zcela v souladu s jazykovým i teleologickým výkladem dané normy.

22. Soud konečně nepovažoval pro posuzovanou věc za relevantní závěry žalobcem odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2012, č. j. 30 Af 114/2010 - 39, který se týkal skutkově i právně zcela odlišného případu, a sice vyměření darovací daně podle § 6 odst. 4 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o trojdani“), a to držiteli licence na rozvod tepelné energie, který byl podle § 76 odst. 7 energetického zákona povinen zřídit věcné břemeno za účelem umístění a provozování tepelného rozvodného zařízení. Krajský soud v Brně navíc režim aplikovaného § 6 odst. 4 písm. a) zákona o trojdani explicitně odlišil od režimu § 4 odst. 1 zákona o daních z příjmů aplikovaného v nyní posuzované (viz odst. 23 zmiňovaného rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
24. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

